

M. H. MŰZSÉPMŰKÖNYVTÁRA
Hírlap-könyvtár
Növendéknapló

1900. október hó 7-én.

II. évfolyam

40 szám.



Vasutasok, gyári és ipari alkalmazottak ismeretterjesztő hetilapja.

MEGJELENIK VASÁRNAPONKINT.

Előfizetési díj:
Helyben és vidéken postaküldéssel 24 korona.
Az előfizetők baleset általi halál, állandó vagy részleges munkaképtelenség esetére a Nemzetközi Baleset Biztosító Részvénytársaságnál 2000 koronára vannak biztosítva.

Felelős szerkesztő:
SZENTESSY GYULA.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
BUDAPEST,
VIII. ker., Köztemető-út 3. sz.
Telefon szám 58-61.

Az egyesület minden egyes tagja 60 éves koráig állandóan biztosítva van baleset ellen.

Minden baleset, megtörténte után legkésőbb 24 óra alatt, okvetlenül bejelentendő.

Jegyzőkönyv

felvétellett 1900. év szeptember hó 26. és 27-én a »Kitartás« kölcsönösen segélyező-egyesület hivatalos helyiségében (Budapest, Köztemető-ut 3. szám, I. emelet).

Jelen voltak: *Putnoky István* felügyelő-bizottsági tag, *Gombás Károly*, *Horváth Antal* felügyelő-bizottsági póttagok.

Alulírottak, mint a »Kitartás« kölcsönösen segélyező-egyesület felügyelő-bizottsági tagjai, megjelenvén a fentnevezett időben és helyen, alapszabályszerű jogunk és kötelességünknek fogva az egyesület főkönyvét, pénztári naplóit, biztosítási könyveit átvizsgáltuk, az egyesület pénztárát s a takarékpénztárba elhelyezett tartalékösszeget pedig megrovincsoltuk. A pénztári naplót a főkönyvekkel, valamint a szükségszerűen felfektetett számvancsokkal, úgy a törzskönyvi lapokkal összehasonlítva találtuk, hogy mindezen könyvek a »Kitartás« alapszabályaiban foglaltaknak, megfelelőleg és helyesen vezetettnek és ezek kölcsönösösszhangzásban vannak.

Kiterjedt a bizottság figyelme arra is, hogy a pénztárt, valamint a gyümölcsözőleg az Első Hazai Takarékpénztár-Egyesületnél elhelyezett tartalékösszegekről az előmutatott takarékpénztári könyvecskék, valamint a pénztármaradvány egyenlegét a törzsvagyony egyenlegével teljesen megegyezőnek találta.

Gombás Károly,
Horváth Antal,
fel.-biz. póttagok.

Putnoky István,
fel.-biz. tag.

*

Mint a fentebbi jegyzőkönyv bizonyítja, a »Kitartás« a múlt héten váratlan rovincsolás érte. Az egylet összes könyveit, pénzkészletét stb. megvizsgálták s két napi éber, mindenre kiterjeszkedő vizsgálat után mindent a legnagyobb rendben találták a felügyelő-bizottság tagjai.

Nekünk kevés szavunk lehet e tényhez. A helyszínén felvett jegyzőkönyv, melyet főntebb közlünk, csak azt igazolja, hogy a »Kitartás« jótékony egyesület ügyeit lelkiismeretes, pontos kezekre bízta, hogy tagjaink nyugodt lélekkel bizhatják keservesen megkeresett garasait a vezetésre, mert egyedül a tagok érdekeit szem előtt tartva, buzgólkodnak az egyesület felvirágoztatásán.

Kérelem tagjainkhoz!

A levelező-lapoknak, melyeket nemrégiben kibocsátottunk, már is szép eredményük mutatkozik. Vidéki tagjaink egymásután küldözik más városban lakó ismerőseik, jóbarátaik, rokonaik czimét, s mi egyenkint mind felkeressük őket sorainkkal Csak arra kérjük még tagjainkat, hogy ha ilyen levelező-lapot kitöltönek, nemcsak az illető nevét írják fel a levelező-lapokra, hanem **pontos czimét és foglalkozását** is, hogy leveleink eltévedése ki legyen zárva. Azonkívül ne resteljék a fáradságot tisztelt tagjaink s ők is keressék fel alkalomadtán az általuk hozzánk ajánlott ismerőseiket soraikkal s azt hisszük, hogy így együttes működésünknek nem fog elmaradni üdvös hatása,

Kar-karba, működjünk egyesületünk jövőjeért!

Vasuti szerencsétlenségek.

Egymást érik mostanában a vasuti szerencsétlenségek. Pedig még nincs is itt a tél, amikor köd, zord idők, jég, hó, mind közreműködnek a vasuti szerencsétlenségek előmozdításán. Minden vasutas tudja, hogy a téli időjárás alkalmával megsokszorozódnak azok a szerencsétlenségek, melyeknek a vasuti alkalmazottak ki vannak téve. Különösen áll ez azokra nézve, akik a végrehajtó szolgálathoz vannak beosztva. A keleti pályaudvaron szerencsétlenül járt pár ember közül a férfi tagja volt a »Kitartás«-nak s így gyermekei 2000, azaz kétezer koronát kapnak apjuk után. Mi lett volna e szerencsétlen árvákkal, ha édesatyjuk nem hallgatva a józan ész szavára, nem iratkozik be a »Kitartás«-ba, hogy szerencsétlenség esetére biztosítva legyen gyermekeinek jövője. Óriási csapás az, mely e szerencsétlen gyermekeket érte, de megnyugtató a borzasztó szerencsétlenség közepette, hogy jövőjükéről gondoskodik a »Kitartás« ama 2000 koronával, amelyre atyja baleset ellen biztosítva volt.

Megszivlelendők ezek a szerencsétlenségek! Jön a tél, a szigorú, a zord tél, amikor megtízszereződnek a vasuti szerencsétlenségek. Gondoskodjunk magunkról, mert senki sem tudja közülünk, hogy mire ébredünk reggel!

A váci pályaudvaron borzasztó baleset történt a napokban, amelynek két ember adta meg az árát. Hétfőn éjjel — szól a hivatalos közlés — összeütközött egy gyorstehervonat egy személyvonattal. Leitner Oszkár ellenőr, aki a vonatot a kalauzkocsiban kísérte és Csető Pál fékező, olyan súlyos sérüléseket szenvedett, hogy mindkettő belehalt sebeibe. Udvardy Antal vonatvezető pedig a kocsiból kiesett és könnyebb sérülést szenvedett. A vonat mozdonya kisiklott és hét kocsi megrongálódott.

Váci tudósítónk bővebb részleteit tudatja a szomorú esetnek. A bajt — jelenti — nem tudják ugyan még, hogy ki okozta, de az eddigi vizsgálat már is valószínűvé teszi, hogy vétkes gondatlanság történt. Egyebek közt egy fékező elhagyta a helyét.

A százötvenkettős számú személyvonat, a melybe a másik belerohant, a negyedik vágányon érkezett este. Ott szokott maradni a váci állomáson egész éjszaka. Áttolták az ötödik vágányra, a hol tovább folyt benne a fűtés. Éjfél felé jött aztán Budapest felől a százhuszonnyolczas számú gyorstehervonat. És nekirohant az útjában álló waggonsornak. Hat kocsi egymásra torlódott s a mozdony egészen a pályáór ajtajáig siklott előre.

A nagy fölfordulásban az volt az első gondja mindenkinek, hogy embernek esett-e baja. A személyvonat egészen üresen állt, azon hát nem lettek sebesültet, de a tehervonaton bizony gyászos állapotban találták a rajtalevőket. Csető Pál fékező halva feküdt az első fékes kocsin, Leitner főellenőr pedig odébb, a kalauzkocsiban, már szintén haladokolva. Roncs volt a két szerencsétlen ember teste. Leitnert kiemelték, ápolni próbálták, de hiába. Fél óra múlva kiszendvedt. Udvardy vonatvezető kizuhant a kalauzkocsiból, az ő sebesülése is komoly, de nem életveszedelmes.

A szerencsétlenül járt ellenőr Leitner zágrábi üzletvezetőnek a fia volt és Hegedüs Sándor kereskedelmi miniszternek közeli rokona. A miniszter, aki másnap reggel éppen arra utazott Bécs felé,

kiszállt a gyászos baleset helyén, jelentést kívánt mindenről és szigorú vizsgálatot rendelt el.

A vasutnak az anyagi kára is nagy, vagy kétszáz ezer korona. A forgalom sem mehet egészen zavartalanul, a vonatok késnek. Az emberroncsok után a vasromokat szedik föl.

*

A lokomotív áldozatai. Nagy szerencsétlenség történt a minap hajnalban 3 óra felé a kőbányai uton. Szöllősi István 25 éves és Dirbusz József 29 éves napszamosok, a pályatest őrzésére kiküldött vasuti munkások, a Ganz-gyár közelében a sinek közé feküdtek, a lokomotívokból kikotort langyos hamurakásra. El is aludtak, amikor hirtelen dübörgéssel közeledett az 1202. számú lokomotív, amely elől azonban a szerencsétlenek nem tudtak menekülni. Így történt azután, hogy mind a ketten a gép alá kerültek. A gépész észrevette a bajt, de már nem segíthetett. A kerekek Dirbusznak eltörték bal karját, jobb kezefejéről lemetszették az ujjakat, Szöllősinek pedig eltörték a gerincoszlopát. Mind a kettőt eszméletlen állapotban vitték a Rókus-kórházba.

Vasuti örök és családjának katasztrófája. Vízvároska közelében, Belgiumban, a vasuti pályáór két esztendő gyermeke a sinek közt játszott. Mikor a házikó kertjében foglalatoskodó anyja a gyorsvonat fűtyét hallotta, szétnézett a gyermek után. Rémülten látta, hogy a gyermek a sinek közt van. Hozzája rohant és a karjába kapta, de ebben a pillanatban megbotlott és a sinekre esett. A pályáór, aki a közelből látta a jelenetet, oly gyorsan, ahogy tudott, a veszedelemben forgókhoz futott, de abban a perczben, mikor megragadta őket, átgördült rajtuk a lokomotív. A kerekek, mielőtt a vonatot megállítani lehetett volna, agyongázolták az apát, anyát és a gyermeket egyszerre.

A sah rendjelei és más egyéb.

Minthogy a Nap fia immár az Aranyszarv fölött ragyog, elmondhatunk néhány bizalmas vonást róla, anélkül, hogy a Magyarország és Perzsia közt való jó viszonyt megzavarnók. Először is eláruljuk, hogy a perzsa rendjelek párisi gyárban készültek és Budapestre is egyenesen Párisból egy tele ládával érkezett belőle. Egyedül a »Timsali Humajon«, a legnagyobb perzsa rendjel, mely Széll Kálmán keblét díszíti, készült Perzsiában. Ezt a gyönyörű rendjelet a lapok tízezer forintra becsülték s mindenki irigyelte a miniszterelnököt. Ámde nem mind tízezer forint, ami arany és gyémánt. Egy ékszerész megbecsülte a rendjelet és szerinte megér testvérek közt is — ötszáz forintot. Természetesen, ebben az arányban szállítandók le ezeregy éji álmukból a nap- és oroszánrend legujabb vitézei is, mert például a harmadosztályu nap- és oroszánrend értéke csak öt forint, holott ez nem is az utolsó osztály; a nap- és oroszánrendes aranyérmek pedig csak — aranyozottak. No, de azért igen nagy volt a rendjel-hajsza és megtörtént, hogy a Hungária-sarki hordár is rendjelért járt a sah titkáránál, azzal okolván meg kérelmét, hogy a sah podgyászát ő hordta föl. Egy detektív, aki aranyérmet kapott, arra kérte a titkárt, eszközöljön ki neki csillagos rendjelet, mert hisz abból is van elég, míg ellenben a Hungária egyik higgadt gondolkozású háziszolgája

az ezüst érem helyett inkább aranytűt fogadott el. — A sah néhány eredeti szokása is megérdemli, hogy följegyezzük. Ő felsége, európai kollégáival ellentétben, mikor utazik, nem igen foglalkozik államügyekkel. Egész raj miniszter kíséri útjában, de azért kényelmét és úti szórakozását nem zavartatja meg kormányzási gonddal. Budapesten tartózkodásának első napján történt, hogy a berlini perzsa követség titkára jelentést tett neki arról, hogy Perzsia valamelyik zugában fölkelés készül. A sah szóra sem méltatta a dolgot és keze egy intésével elbocsájtotta a riasztó hirt hozó titkárt. Ami az étkezést illeti, Ő Felsége még Mátyás királyljal tart, azaz nem használ kést és villát. Evőeszközül két szelet kovásztalan kenyérdarabot használt, mind a két kezébe vett egyet és ezzel csipkedte szét a húst és ezzel ette az ételt. Mikor a kenyérszelet átnevedsedett, más szeletet vett kezébe. Nálunk tartózkodtában nagyon megbámulták, hogy a sah evőeszköz nélkül is mily ügyesen evett.

Zimony felé menet egy kis nemzetiségi etnografiában is volt része a perzsa sahnak. Verbáson Vojnich István báró főispán szerb lakodalmasokat mutatott neki. A nagy muzsikaszóra a sah kiszállt a szalonkocsiból s odalépett a mátkapárhoz. A mátkapár mélyen meghajolt, a sah pedig áldólag terjesztette följük kezét. Érdeklődéssel nézte végig azután a lakodalmi diszt, megtapintotta a menyasszony pehelykönnyü, himzett ingvállát s végül egy marék perzsa aranyat adott át neki nászajándéknak. Az ajándék nem olyan veszedelmes nagyságu, ha meggondoljuk, hogy a legdrágább perzsa arany, a toman (tiz korán), mindössze nincs nyolcz korona, de azért a lakodalmasok mégis nagy riadalomban törtek ki s hangos zsvivóval köszöntötték a Nap fiát.

Milyen ember Krüger?

Egy párisi folyóiratban, a »Revue des Revues«-ben hosszabb cikket közöl egy Stead nevezetű ur, aki évekig élt Transzváiban és ezen a réven volt alkalma megismerni Krüger elnököt és életmódját. Cikkének tulajdonképen az a czélja, hogy odavetett vonásokat adjon, melyeket ha összeállítunk, előttünk áll a transzváli köztársaság utolsó elnökének arcképe.

Elsőben, mint minden uralkodó tulajdonságáról, Krügernek nagy vallásosságáról beszél, arról, hogy ő hogyan ismeri és mennyire szereti a bibliát. Erről szólván, egy jellemző esetet mond el.

Egyszer valaki Krüger elnökkel beszélgetván, azt találta mondani, hogy ő sehogy sem képes megérteni a Szentháromság titkát. Krüger először keményen, szinte csodálkozva végignézett rajta, azután így szólott:

— Vegyen egy gyertyát Mije van akkor? Először kezében van az oszlop stearinból vagy faggyuból. Ez az atya. Azután van a kanóc. Ez a Fiu. És végül ott ég a láng. Ez a Szentlélek. És a gyertya mindig ilyen. Már most, ha ezt szeme előtt látja ilyen mindennapi dolognál, hogy lehet az, hogy ön még kételkedik, amikor ez a dolog a bibliában van megírva?

Ezután Krüger életmódjáról beszél Stead. Krüger mértékletessége közmondásos s mindenki tudja, hogy igen kevés könyörületességet táplál az alkohol hívei iránt. Vizen kívül soha mást nem iszik, mint

kávét és még lakomákon is a felköszöntőt mindig egy pohár tejjel mondja.

Odahaza megköveteli, hogy mindig a régi hollandi konyha szerint főzzenek, bár Dél-Afrikában ez egészen kiment a divatból. Reggelije és vacsorája nagyon szerény, az ebéd azonban bőséges. Ebédkor mindig egyes-egyedül ül az asztalnál, mert arrafelé az a szokás, hogy a házbeli hölgyeket későbbben szolgálják ki, mint az urakat. Családjában Krüger vaskézzel kormányoz s ha valami kifogása van, kemény, öblös hangján megmondja mindegyiknek a véleményét, mindenki előtt. Szóval, kormányozza a családját, de azért úgy ott, mint tanyáján, a munkások nagyon szeretik őt, mert azt tarják: — Követelő, az igaz, de a legigazságosabb ember.

Feleségét Krüger egészen távol tartotta a politikai világtól, az most is a legegyszerűbb falusi asszony, akiben az őseredeti jó tulajdonságai az asszonynak élnek, mindenekfölött a könyörületesség. Nagyon jellemző, hogyan fogadta azt a hirt, hogy elkészült a transzváli vasut, tehát menjen ki a pretóriai állomásra, üdvözölje az első beérkező vonatot.

— Én Istenem, — mondotta ekkor — soha sem láttam még ilyenféle dolgot és igazán nem tudom, hogy mit cselekedjem.

Jó dolog az, amit Krüger, a közigazgatásnak nagy ismerője, egy hivatalnoknak mondott, ki azért járt nála, hogy messzeeső állomásáról Pretóriába helyezték.

— Nem vagyok én államférfiu — mondotta a hízegő szavakra. — Én csak egyszerű gazda vagyok és azt tudom, hogy nálam odahaza a tanyán, mikor egy ökrös-szekeret befognak, mindig a jókat küldik előre s az engedetlen, makranczos állatok vannak leginkább a kocsis kezeügyében. Minek hozzam tehát önt Pretóriába, amikor tudom, hogy önben megbizhatom.

Mesés hírek keringenek Krüger rengeteg gazdagságáról. Ez igaz is. Krüger nagyon gazdag ember, mert évek óta mindig rendkívüli szerencséje volt a gazdaságban. Mintegy tizenöt évvel ezelőtt például Randkreft közelében megvette a Geduld nevű tanyát harminczhétezeröttszáz koronáért. Ez a hatalmas telep mostanáig négy millió ötszáz ezer koronát jövedelmezett neki. Évek óta Krüger soha nem fogadott el mást, mint ércpénzt. Ha valaki papirospénzzel akart neki fizetni, azt mondotta:

— Csak tartsa meg a papirosát és adjon nekem jó tallérokat. Mert ön a börzére mehet, lenyomhatja az értékeket és én ilyenformán elveszitem a pénzemet.

Stead ezután még igen sok apróságot mond el Krügerről, amelyek jellemzik őt és megrajzolják a bur karaktert, mely többnyire minden bur férfié.

Utazás léghajón.

A léghajósok között elsőrendű szakember Heim, ki 1898. október harmadikán, Wega nevű léghajójával átkelt az Alpokon és a Jura hegységen. Ő írja:

Ha tiszta a levegő és derült az ég, letekintve a léghajóról a földre, semmi sem olyan meglepő, mint a színek mélysége és harmoniája. Az erdők olyanok, mint a legszebb, legüdebb moha-lepel, a különféle fa- és erdőfélék változatos színeit sokkal tisztábban lehet látni, mint a földről. A legelő, rétek,

mezők, szántóföldek és gyümölcsösök különféle színei pompás szövetü lepellel fedik a földet s minden fát a saját árnyéka mintegy kiemelni látszik. A tavak sokkal inkább tündökölnék saját zöldes vagy kékes színökben, ha léghajból nézzük őket, mint közönségesen, a mikor a tó partjáról tekintünk rájuk, mert akkor majdnem mindig a felénk boruló égboltozatot tükrözik vissza. A tájképek színelkülönbségei a léghajóról sokkal erősebbnek, élénkebbnek látszanak. A mint a léghajó feljebb és feljebb száll, a színek között lassankint elenyésznek a különbségek, finom pára fátyola fedi el, négyezer méter magasságból már sápadt violás színe van, hatezer méter magasságból mindig halvány violaszínűnek, tompán árnyaltnak láttam az egész vidéket. Sokkal élvezetesebb ezer-kétezer méter magasságban, mint háromötezer méternyire lebegni a föld felett. Magasabb hegycsucsról tekintve alá, elvesztjük minden érzékünket a magasság-különbségek megbecsülésére. A léghajóról nézve még sokkal jobban ellapul a tájék. A hegyek hihetetlenül laposoknak látszanak, mintha felülről összenyomták volna őket. Csak háromféle a megvilágítás foka: vannak részletek, a melyeket a nap megvilágít, némelyekre nem jut napsugár (önárnyékban vannak) és némelyekre valami ráveti az árnyékát (vetett árnyékban vannak). Átmenetek, kivévén itt-ott, a hol a napsugarak surolják a felületeket, nincsenek. Sokáig kellett keresnem, míg megtaláltam a Rocher de Naye és a Dent de Jaman csucsokat. Ezek a sziklaormok nem árnyékolásukkal tüntek szemembe, mint valami relief-térképen, hanem csak lassankint ismertem fel őket a völgyszakadékok, utak és házak után keresve. Hogy egyik helység magasabb van, mint a másik, azt csak onnan lehet következtetni, hogy az egyik még szőlők között, a másik gesztenye-erdőben van, a harmadikat meg már fenyves veszi körül, aztán meg a patak medrének megfigyeléséből s az utak kanyargásai alapján, de a szem nem látja többé a magasságkülönbségeket. Annál feltűnőbb volt, hogy első pillanatra észrevettem, hogy a Neuchatel-tó magasabb van, mint a Genfi-tó.

A milyen lapos és eltörpült a vidék képe közvetlen a léggömb alatt, olyan elragadóan szép volt az Alpok képe, a mikor azoktól már északra, Moudon felett (a Genfi-tó és a Neuchatel-tó között) hatezer méternyire a tengerszín felett lebegtünk. Végig lehetett tekinteni az Alpok itt-ott felhőborította bércein: mint többszörös, meredek falak emelkednek egymás mögött a főgerinczek és hegysorok, a Sántistól egészen a szavojai Alpokig. Mint valami rettenetes tenger tarajos hullámai látszottak felénk tartani. A távol keletet ködtenger takarta, a csucok majd előbuktak, majd megint előtűntek a körülenyelgő fellegek közül: a régi ismerősök, az Alpok legszebb sziklaóriásai pedig felülemelkedve a fellegek színvonalán, szikrázva tündököltek a derült napsugárban. Sohasem fogom ezt a képet elfelejteni! Midőn egy pillantással áttekinthettem az Alpok bércefalát a Sántistól a Saléveig, a Jurát és a köztük fekvő dombvidéket, a Neuchatel, Murtni, Thuni és Genfi tavakkal együtt, az északi láthatáron hófehér ködtenger, felettünk a vakító nap a fekete-kék égen és mi magunk véghetetlen nyugalomban lebegtünk magasán fenn a hegyek és a vakító fehér felhők felett!

REGÉNY-ESARNOK.

LYDIA.

— Irta: Galicin Dimitrij herceg. —

I.

Mintegy két évvel ezelőtt, egy este, midőn nem tudtam, mihez fogjak, a »Denevér« egy előadásán voltam jelen Szent-Péterváron. Nem igen nagy kedvvel mentem az előadásra, mert általában nem vagyok barátja az operetteknek.

A színház tulzsufolt volt. A függöny felgördültekor a legnagyobb figyelemmel kezdtem kísérni az előadást, de a végzet egy tolakodó szomszédal ajándékozott meg, a ki feltette magában, hogy nem hagy békén. Egy mumia kinézésű vén generális volt. Arczbőre nemcsak barázdás, hanem valósággal összezugorodott volt. Azt hiszem, hogy kopasz fején kevés hajszála mindegyikén már évtizedek óta meg volt a maga meghatározott helye és csak mint díszlet szolgált.

Feketére festett és felpödrött bajusza pompásan illett arcának sárga bőréhez.

— Legelőször hallja most a darabot? — kérdé, alig hogy a zene megkezdődött.

— Igen, — viszonzám kedvetlenül.

— Oh, — folytató, — ez bájos egy operette! Majd elmondom önnek a meséjét, mivel már legalább tizszer hallottam a darabot.

Azon tanakodtam, hogy lenne lehetséges hátat fordítani ennek a kiállhatatlan embernek, a nélkül, hogy a szinpadtól is elforduljak. De ez lehetetlen volt. Szerencsétlenségemre a generális még süket is volt. Nem hallotta visszautasításomat s kezdte nekem elmondani a »Denevér« meséjét. Minthogy a maga szavát nem hallotta, oly hangosan beszélt, hogy köröskörül mindenki megbotránkozott. Szomszédaink dühös pillantásokat vetettek reánk. Hiába fordulgtam el, hiába takartam el a kalappal arcomat és ásítottam nagyokat, — mindez hatástalan maradt.

— Lássá, az a színésznő, a nevét már elfelejtettem, szerelmes abba a színészbe; nevét megtalálja ön a szinlapon; mikor Boccaccio a második felvonásban megjelenik, kiderül minden és aztán keringőt énekel.

— Bocsánat, — mondám — ebben a darabban nem lép fel Boccaccio.

— Ugyan mit nem mesél nekem! Mintha nem tudnám, mit beszélek! Hányszor láttam én már ezt a darabot! Az a színész ott, a kinek a nevét elfelejtettem . . .

— Bock-nak hívják.

— Bock? Csodálatos. Most hallom legelőször ezt a nevet. Talán vendégnek lép fel! De kérem, miért fordul el? Figyeljen csak! Igen bájos egy darab! Csak azt sajnálom, hogy a cselekményét nem egészen ismerem. Ugy látszik Tirolban vagy Florenczben játszik. Mondja csak, kérem, melyik felvonásban lesz a táncz?

— De tábornok ur, hisz ön oly kitűnően ismeri a darabot . . .

Igen, igen, kitűnően! Vagy tizszer láttam már és ajánlom önnek, hogy nagy figyelemmel kísérje. Természetes, hogy ily körülmények közt nem

követhettem az előadást. Hallottam ugyan a színészeket beszélni és énekelni, láttam őket ágálni, de lehetetlen volt az előttem lefolyó jelenetek összefüggését megtalálnom.

Midőn a függöny legördült, kisiitem a foyerba, de az a kiállhatatlan tábornok nyomomban volt s nem hagyott itt sem békén. Sőt most már karomba csimpaszkodott.

— Láttá ön azt a szépséget?

— Micsoda szépséget?

Ez az ember idegessé tett s már láttam közeledni a pillanatot, mikor nagyon kellemetlen magyarázatokra kerül köztünk a dolog. Az öreg ember testét aggkóros reszketés fogta el egy-egy pillanatra, de észrevehető volt, hogy ennek daczára feszesnek és katonásnak akar látszani. Ennek következtében egy pillanattig sem maradt egy helyen; úgy hadonászott, mint egy félbolond, abban reményben, hogy ily módon lábainak szakadatlan reszketését eltitkolhatja.

Midőn a »szépségről« beszélt szemeivel hunyorgatott, nyelvével csettentett s kezével egy pajkos mozdulatot tett.

— Odalenn ül, — mondá válaszul kérdésemre — az első ülésen a tizennegyedik sorban. Elragadó egy darab, valóságos gyöngy. Midőn észrevettem őt, egészen elvarázsolt. Ismertem Varsóban egy nőt, a ki hasonlított hozzá. Térjünk vissza a terembe, majd megmutatom önnek.

Magával akart vonszolni, de én nem voltam abban a hangulatban, hogy eltűrjem ezt a magaviseletet.

— Hagyjon békén, — mondám, — minek bámuljak reá?

— De kérem, — makacskodék a tábornok, — jöjjön velem; szeretnék vele megismerkedni. Ön valami beszélgetést kezdhetne . . .

— De ön nincs eszénél! — kiáltám.

Kezdtém a dolgot komikusnak tekinteni.

Ha komolyan meg akartam volna szabadulni ettől az embertől, elég lett volna, hogyha visszahuzom karomat, a melyre támaszkodott; de attól tartottam, hogy ez a roncs azonnal összeomlik.

— Lám, ön az, tábornok! szolt mögöttünk hirtelen valaki.

Arzén állt előttünk, a lóverseny-sportnak nálunk legragyogóbb képviselője. Szent-Péterváron ismeri őt mindenki, vágy láthatja legalább mindenki a versenytéren, vagy a »Kis színházban«, azzal az ő csinos, önelégült agglegény arczával s kis vörös bajuszával piczi ajkai fölött.

Büszke szép arczbőrére s különben is tudatában van külsejének egyéb előnyeivel. Ellenben azt is tudja, hogy modora nem igen disztíngvált s ezért a muszka angломánt játszsza.

Kezét csipőjére illeszti s felső teste mozdulatlan marad; csak intimusai körében szokott fesztelen lenni s ilyenkor úgy hányja-veti kezét-lábát, akár egy akrobata, a mi nagyon kellemetlen benyomást tesz.

— Önök tehát ismerik egymást? — fordult hozzánk.

— Szavamra, nem, — mondá a tábornok, — csak a pusztá véletlen . . .

— Akkor hát engedje meg, hogy bemutassam önöket egymásnak: Tsertkoff ur — Schewezán tábornok. Nagyon örvendek, hogy önökkel találkoztam, — folytató. — Tábornok ur, Akatoff barátom

arra kért, hogy keressem fel és hívjam meg egy kis társas-vacsorára. Már küldtem is önnek ez alkalomból néhány sort . . .

Aztán hozzám fordult:

— Ön nem ismeri Akatoffot?

— Nem, — viszonzám. — Talán a túlait érti.

— Igen, azt.

— Akkor szomszédom Túlában, de eddig nem volt alkalmam vele személyesen megismerkedni.

— Ez könnyen érthető, mivel Akatoff soha be nem tette lábát birtokára. Jöjjön velem, majd megismertetem önt vele. Egy proscenium-páholyban vagyunk.

— Arzén ez utóbbi szavakat emeltebb hangon mondta, hogy a közelben levők is meghallják, hogy neki proscenium-páholya van.

— Nagyon örvendek, nagyon örvendek, — mondá Schewezán. — Már rég nem láttam Akatoff barátomat. Mily pompás estét töltöttünk mi együtt!

— Minek ismerkedjem meg vele? — kérdém Arzéntől.

— Nagyon fog örülni, ha ön vendége lesz. Ugyan jöjjön! Igazán furcsa lenne, ha visszautasítaná meghívásunkat, hogy egy kicsit mulasson velünk. Fog ismerősöket is találni, és nem leszünk sokan: Schastikoff, Dorogobujszky, Lizin, a tábornok és én, talán még valaki. . . .

— Valami különös alkalomból rendezik a souper? — kérdém.

— Akatoff nőül veszi Korsunszky Lydia herczegnőt, — viszonzá Arzén.

— Oh, az a szerencsés kópé! — sóhajtá Schewezán.

A meglepetéstől csaknem felkiáltottam. Ismertem az egész Korsunszky-családot. Nem kellett több, hogy rám nézve kívánatosá tegye az Akatoffal való megismerkedést. Követtem tehát Arzént és a tábornokkal beléptünk a páholyba.

A páholy előszobájában két fiatal ember, félig fekvő állapotban hevert a pamlagon. Az egyiket nagyon jól ismertem. Dorogobujszky herczeg volt, akit gunynéven »Roxane herczegnőnek« hívtak.

Ez a női gunynév nagyon illett rá s iparkodott is azt tőle telhetőleg igazolni. Egész lénye, mozdulatai, testtartása, nem volt bennük semmi férfias.

Félig fekvé, kezében egy kis kezitükröt tartott, míg a másik kezével kissé rizsפורos haját egy elefántcsont-fésűvel fésülgette.

Kerek arcza, mely határozottan nőies vonásokat viselt, egy orosz szépség típusára emlékeztetett volna, ha összecsucsorított, rózsás ajkai s nevelésesen hosszúra festett szemei nem teszik inkább hasonlóvá bizonyos párisi hölgyecskékhez.

Arcza is rizsפורos volt, gondosan beretválva s bajusztalan felső ajka alól egy sor ragyogó fehér, hegyes fogacsok villogtak ki.

A herczeg valamennyi ujja gyűrűvel volt megrakva s nyakkendőjét nem is tű, hanem egy valóságos broche diszitette. Testhez szabott kabát ölelte körül nőies derekát s világos nadrágja alól két apró lábacska bujt ki hegyes cipőkben.

A másik fiatal ember szőke, magas termetű, szikár, mintegy huszonöt év körül, merev tekintettel nézegette körmeit. Mária-Stuart-féle modorban fésült haja sápadt-szőke volt s alig ütött el a bágyadt, élettelen arcz bőrétől.

Bajuszának két vége lomhán csüggött alá tul-

ságosan előrenyult állkapczájára. Csaknem állandóan nyitott szája némileg buta kinézést adott arcának. Ékszert nem viselt s nyakkendőjében is alig

Megengedik, hogy az urakat bemutassam egymásnak, — szólt Arzén, — Tsertkoff ur — Akatoff ur. — Nagyon örvendek, — szólt a szőke fiatal



Névnapi üdvözlés.

volt észrevehető egy kis tű és egyik ujján zafirgyűrű.

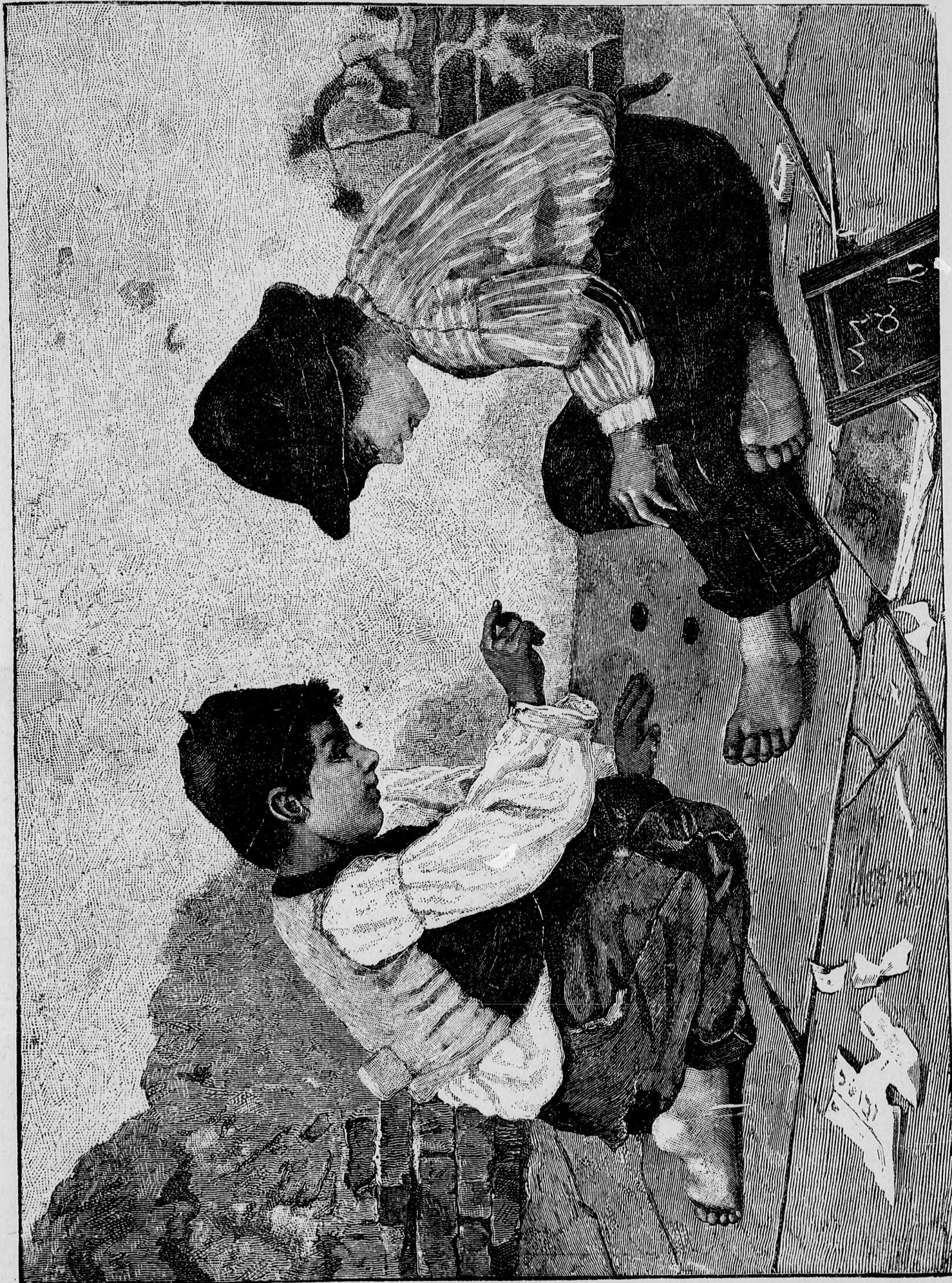
Bizonyos distinctiot árult el rajta minden, a mit a herceg hiába iparkodott magánál izléstelen chick-jével pótolni.

ember, miközben felemelkedett, — remélem, megtisztel azzal, hogy velünk tölti az estét. Arzén gyakran beszélt nekem önről.

— Nem vagytok ti szomszédok? — kérde Arzén.

— Szomszédok? — kiáltá Akatoff meglepetten.
 — Igen, — viszonzám én, — minthogy az ön
 túlai jószága az enyémmel határos.

— Jó estét, — mondá — Az ember itt igazán
 elbutul.
 S elkezdé magyarázgatni, hogy itt nincs meg-



Játszó gyermekek.

— Valóban, emlékszem, hogy azon a vidéken
 van birtokom.

Oly közönyösen mondta ezt, mintha egy üres
 tojásról lenne szó, pedig ez a birtok megért két-
 százezer rubelt.

Dorogobujszky lomhán felém nyújtotta kezét.

felelő operett-társulat; az új énekesek egy fabatkát
 sem érnek.

E közben Schewezán élénk beszélgetésbe eredt
 Akatoffal és Arzénnel. Arról a bizonyos szépségről
 beszélt nekik.

— Szemei ilyen nagyok! S micsoda gödrös-

kék vannak az állán. — Azt indítványozta, hogy hívják meg a páholyba. — Rajongok a szép asszonyokért! — tevé hozzá.

— A maga ormányával? — kaczagott Arzén. Aztán Akatoffhoz fordult: — Nos, mit szólsz hozzá.

Schewezán sértődöttnek látszott, de a másik pillanatban már nyilván nem gondolt a dologra, Akatoffhoz fordult:

— Most legelőször hallja az operettet?

— Azt hiszem, igen, — viszonzá Akatoff, — de hogyan is emlékezném rá? Különben egészen közönséges rám nézve.

Unottan a szinpadra tekintett, aztán felkelt, rendbe hozta mellényét és hangosan ásitott.

— Mondták önnek, hogy megnősülök? — kérde tőlem.

— Arzén beszélt nekem róla. Mikor lesz az esküvő?

— Holnapután. S azért vacsorázunk ma valamennyien együtt. Velünk marad, nemde? Kérem!

— Persze, hogy eljön, — felelt Arzén helyettem.

Dorogobujszky egy fésűt vett ki zsebéből és Akatoffot fésülni kezdte. Schewezán tábornok egy székre ült s Arzén a herczeg gyűrűit nézegette.

— Mibe kerül ez a gyűrű itt, a rubinttal? — kérde tőle.

— Kétszáz rubelbe, — viszonzá a herczeg. — Butznál pompás ékszereket kap az ember. Gyönyörű nyakéket mutatott nekem s egy tűt két zafírral és egy gyémánttal. Sajnos, a zafírok nem jól állanak nekem. Csak gyémántot és rubintot viselhetek.

— Hogy a manó...! — kiálta Arzén. — Te valóságos piperkőcz vagy!

A zenekar egy keringőbe kezdett.

— Arzén, — szólt Akatoff, — csukd be az ajtót. Az embernek itt nincs nyugta.

Arzén felkelt és zajosan becsapta az ajtót, mely az előszobából a páholyba nyílt.

Schewezán fel akart kelni, de elvesztette az egyensúlyt s elesett volna, ha Dorogobujszky meg nem fogja.

— Semmi, semmi, — mondá a tábornok. — A massage nagyon jót tesz nekem. Az orvos azt mondja, hogy két év múlva pompásan helyre leszek állítva.

— Vén hunczut! — kiálta Arzén. — Két év múlva a sirban leszek.

A tábornok összereszt.

— Suhancz! — dörmögé dühösen.

— Mit mondott ön? — kérde Arzén.

Schewezán felnyitotta ajkait, de abban a pillanatban már el is felelte, hogy mit mondott. Bement a páholyba.

— Bájós egy operette; legalább tizszer hallottam már, — mondá távozóban s betette maga mögött az ajtót.

— Uraim, — szólt Arzén, — indítványozom, hogy igyuk ma az öreget az asztal alá.

Én felkeltem, megkérdeztem, hogy melyik vendéglőben jövünk össze s aztán visszatértem helyemre a földszinten.

Mindazonáltal csak homályos fogalmam volt a »Denevéről«, mert gondolataim nem a szinpadra irányultak. Nagyon érdekelt Akatoff házassága Korsunszky herczegnővel. Régóta ismertem a családot, a leánykát meg mióta kis gyermek volt. Szemeim alatt nőtt fel és lett gyönyörű szép fiatal hölgygé.

Neveltetése ép olyan volt, mint Szent-Péterváron valamenyi arisztokráné, a kik csak szép udvaroncokról és a szerelemről tudnak beszélgetni. Nem bírtam felfogni, mi bírhatta rá, hogy nőül menjen Akatoffhoz.

— Végre is, — mondám magamban — hat hónapja, hogy elhagytam Szent-Pétervárt és nem láttam Korsunszkyékát. Hat hónap alatt sok minden történhetik. Talán megtetszett neki Akatoff? No, ezt ugyan kétségbe vonom. Valószínű, hogy azért adják hozzá, mert a fiatal ember gazdag; s nyilván gazdagnak kell lennie, ha oly közönyösen beszél túlai birtokáról.

(Folytatása következik.)

VEGYES KÖZLEMÉNYEK.

Ezerháromszáz évi fegyház. Mint Rómából írják, a napokban befejezik azt a pört, amelynek tárgyalása mintegy másfélhónapja folyik a Picciotteria nevű kalabriairablóbanda ellen. Kétszáznegyvennyolcz tagja van ennek a jeles társaságnak; gyilkolással, lopással, zsarolással és ezer más bűnnel vannak vádolva. Tizenöt esztendő óta tartja a banda rettegésben egész Kalabriát, de különösen Carmine Ricevuto, a rablóbanda feje volt réme a kalabriai parasztaságnak. Kénye-kedve szerint zsarolta a föld szegény népét. Elterelte marháit, az öreget, hasznavehetlent fiatalal cserélte ki és a nép földig hajolt a korlátlan kényur előtt. Az ügyész összesen ezerháromszáz esztendei fegyház büntetést kért a vádlottakra, akik rideg nyugalommal vették ezt tudomásul, — sőt akadt, aki mosolygott hozzá.

Bicikli papirból. Mióta az amerikaiak házat, kocsit, butort csinálnak papirból, senkit se lep meg a papir ujmodi felhasználásának egy-egy újabb hire. Most egy nagy amerikai gyár — bicikliket csinál papirból. Erre a célra nagyon vékony papirozt használnak, amelyet kis átmérőjű vaspálczikára sodornak. Aztán bekenik forró enyvvel s egy második papirréteget ragasztanak rá. Ezt így folytatják addig, míg a kivánt vastagságot el nem érik. Akkor nagy gépekkel összepréselik az egészet, megszáritják és kihúzzák belőle a vaspálczát. Az így készített papircsövek végtelenül erősek és kemények. Az első papirból készített bicikli, amelynek kormányrudja, nyereg-tartó rudja, kerekei és pedáljai is papirból vannak, mindössze hat kilót nyom.

Búr asszonyok. Amily hősiezen viselkedtek tulnyomó részben a búr férfiak az angolok ellen folytatott háboruban, egészen méltó volt hozzájuk az asszonyok viselkedése is. Egy francia laptudósító beszéli, hogy mikor legnagyobb volt a veszedelem, Botha tábornok így szólt katonáihoz: — Csak azok maradjanak mellettem, kik el vannak tökélve, meghalni a szabadságért. Aki gyöngé erre, távozzék békében! — Akadt erre néhány harezos, ki szégyenkezve bár, de mégis kijelentette, hogy a családjának szüksége van rá és elment. De nem telt bele másfél nap és megint ott voltak, még pedig némiképen furcsa állapotban: többnyire össze-vissza kapart arczezal. Kitudódott aztán, hogy az asszonyok otthon nagyon rosszul fogadták őket, seprűvel, mángolófával, főzőkanállal és hozzá még ilyen kijelentésekkel: »Gyáva futók vagytok! Hogy meritek magatokat férfiaknak nevezni? Ha el nem mentek azonnal társaitokkal harezolni, mi fogunk majd puskát és

megmutatjuk Botha generálisnak és Krüger bácsinak, hogy nem romlott még el a búr vér.« — Egy pretóriai kereskedő leánya pedig az angolok bevonulása után is olyan kalapot viselt, mely a búr nemzeti színekkel volt díszítve. Egy angol katona letépte a fejről a kalapot, mire a leány elment az angol parancsnokhoz és panaszt tett nála.

»Kisasszony — mondá a tábornok — nagyon sajnálom az esetét, de tessék elhinni, hogy a háboru nem nevetni való dolog!« A fiatal leány büszkén végignézett rajta, aztán így szólt: — »Amit ön mond, az lehetséges, de higgye el, nem fog önöknek sikerülni, hogy minket sirásra kényszerítsenek!«

Megrabolt halottak. *Galvestont*, a szerencsétlen texasi várost nemcsak az Isten haragja látogatta meg, nemcsak a tenger pusztította, hanem a gonosztevő ember is. Már a katasztrófa idején derekasan hozzájárultak az áldozatok számának a gyarapításához a kikötőben tanyázó hajósok, akik csak nagy pénzért voltak hajlandók a veszedelemben forgó embereket megmenteni. Több hajó tisztejei és matrózai ellen folyik most a vizsgálat a newyorki kikötő bírósága előtt, mely hajók Galvestonból odamenekültek. A legborzasztóbb volt azonban a hullarablók garázdálkodása.

A hatezer halotthoz, aki a katasztrófa áldozatává lett, még vagy százötven olyan halottat kell számítani, kiket holttestrablás miatt kivégeztek. Ezek többnyire szerencsének, kiket rajtakaptak a hullarabláson. A statárium csak a fehéreknek szólt, a feketét akármelyik katona vagy polgár a színhelyén lelőhette. Minthogy a rablócséselék az egész környékről sőt távol vidékről is Galvestonba özönlött, a parancsnokló tábornok az elpusztult város körül kordont állított föl, melyen egy lélek sem juthatott át észrevétlenül. A rablásban rajtakaptak persze többnyire tagadták, de a bizonyítás könnyű volt, mert rendszeren a zsebükben lelték meg a véres ujjakat és füleket, melyeken ékszer csillogott. A nyomorultak nem akartak időt vesztegetni az ékszereknek a megdagadt ujjról és fülről való levételével, egyszerűen levágták azzal együtt. Egy embernél egy fiatal leány levágott alsó karját találták meg, melyen gyémántos karperecz volt. Egy katonát is rajtacsíptek, amint nagy gyorsan levágta egy asszony ujját, melyen szafiros gyűrű volt; nem volt ideje a zsákmányt zebre vágni, mert egy golyó szíven érte. Egy szerencsennél huszonhárom gyűrűvel díszített ujját és hat fület találtak, melyeken nagy gyémántok csillogtak. A tömeges kivégzés nem riasztotta el az emberiségnek ezt a szennyét a rablástól és a holtak megesonkításától, csak óvatosabban dolgozott. Mégis sokat rajtakaptak és agyonlőttek. Egyetlen napon kétszáz gyanus embert fogtak el, kik közül negyvenhárom bűnösnek találtak és kivégeztek. Természetesen nemcsak a holtakat rabolták meg, hanem azokat a házakat is teljesen kifosztották, melyek az elemeknek ellentállottak. A lakók többnyire elmenekültek a házból s így a banditák kényelmesen kirabolhatták, de ha a házban leltek valakit, azt könyörtelenül meggyilkolták.

Uralkodók otthon. Jóizü öreg ur a dán király s így nyaranta, fredenborgi kastélyából számüzve van mindenféle czeremónia. Meghívja rokonait s úgy élnek, mint a legkényelmesebb lelkiismeretű nyárspolgárok nyáron. Nála nyaral néha az orosz csár és felesége, a czárevics és a kis Olga hercegnő; ott a görög király, a walesi hercegné, a cumberlandi herceg feleségével; jut hely, de csak takaré-

kosan, a szárnysegédeknek, titkároknak és a cselédségnek is. Az ember azt hinné, hogy az ilyen vendégeskedés bezzeg sok pénzébe kerül a szives dán királynak! Szó sincs róla. Közösen, illetőleg ki-ki maga viseli nyaralása költségét, kinek több van, az többet ad a közös kasszába és jól mulatnak. A csár vasparipázik, a czárevics bujócskát játszik a gyerekekkel; a hölgyek himeznek és beszélgetnek, az öreg urak pedig, pipaszó mellett, politizálnak.

Gazdasági intézet leányok számára. Franciaországban most rendeznek be néhány gazdasági iskolát, kizárólag leány-növendékek számára. Az eszme Fresnois kisasszonyé, ő alapította meg Houilles ben az első ilyen intézetet, hogy képzett kertésznőket s majorosnőket neveljen. Most az állam is utánozni fogja Fresnois kisasszony példáját. Az új gazdasági iskolában tanítani fogják: a gyümölcsfák kezelésének és ápolásának módját, a konyhakertészetet, a virágnevelést, majorság tenyésztését, tehenészetet, a vaj- és sajtermelést. Tanítanak továbbá az iskolában szabni, varrni, főzni.

A panoráma. Magyarán: körkép, de mintha mégis magyarabb volna már, mert megszoktuk a panoráma elnevezést. Ki festette az első panorámát? A múlt század végén, 1785. táján, egy fiatal, eidenburgi skót festő, Barker Róbert, az adósok börtönébe került. A börtön földalatti helyiség volt, világosságát egy csapó-ablakon át, épen a tetőzet pereméről nyerte. A fiatal Barker eleinte észre sem vette, hogy milyen különös távlatba helyezi az a falon végig függőlegesen áradó világosság a falat. Egyszer levelet kap s hogy elolvassa, az ablak alá állott vele, a falra terítette, — akkor ütődött meg, hogy mily messzire helyezettek látszik az a levél! . . . Elhatározta, hogy mihelyt börtönéből szabadul, kísérletet tesz tapasztalatával a festészet terén. Így fogant meg a panoráma első eszméje. Barker már 1787-ben szabadalmat váltott találmányára s öt év múltán, a Leicester squareen már tódul a közönség a panorámába, a mely az angol flottát ábrázolta Portsmouth és Wiglet szigete előtt. A körépület tizenhat láb magas, belső átmérője negyvenöt láb, a mi bizony, a mai panorámákhoz képest, csekélység. A közönségnek tetszett, de a festők zugolódtak: hát ez is művészet!? Művészet vagy nem, Barkernek beütött a dolog s már azután nem kellett félnie az adósok börtönétől. Hat hónaponként változtatta panorámájában a képet. A második Londont ábrázolta, madártávlatban; a harmadik egy tengeri ütközet képe volt, a negyedik a Brightelmstowi tengeri fürdő s így kerültek sorra: Windsor és környéke; az abukéri ütközet, stb. Barker is elsötített folyosón keresztül vezette nézőit a körkép elé, hogy a világosságra érven, annál teljesebb legyen a kép távlati hatása. Franciaországban az amerikai Fulton, a gőzhajó feltalálójának apja, állította fel az első panorámát, illetőleg ő váltott rá szabadalmat, de elegendő pénze nem lévén a vállalkozáshoz, szabadalmát eladta James Thayevnek, 1806-ban, ki azután Mouchet, Fontaine, Prevost és Bourgeois festők közreműködésével sikert is aratott. Első képük Párist ábrázolta. Maga Napoléon is ellátogatott a panorámába. 1810-ben azt a képet nézte meg, mely épen az ő tilsitti találmányát ábrázolta. Rögtön arra gondolt, hogy ilyen képek révén, gyarapithaja népszerűségét — s meg is bizta az udvari építőmestert, Celeriert, hogy készítsen nyolcz panoráma-épületre tervezetet. Negyven-negyvenötezer frankot szánt egy-egy képre,

melyeket azután körutra vittek volna birodalmában. A terv nem valósult meg, közbejötték az 1812. évi események s Napoleon sorsa eldőlt. A panorámák azonban virágoztak 1823-ig, de azután csak a második császárság idejében akadtak ismét festők, kik értettek az ilyesmihez.

Drágul a tea. A tea nagy világpiacza Pekingtől kétszáz mértföldnyire, Kalganban van. A vásárt ott eddig egy orosz cég, Baloniev uralta. Hathónaponként százhuszezer tevét indított utnak Baloniev s karavánjai Tien-Cinen át szállították Európába a teát. Egy tevére körülbelül kétszáz kilogramm teát pakoltak. Most, természetesen, Kalganban nincs teavásár.

Tagjainkhoz.

Megigértük tisztelt tagjainknak, hogy azon leszünk, miszerint minden tekintetben szem előtt tartjuk érdekeiket. Tagjaink anyagi érdeke különösen megkívánja azt, hogy bevásárlásaiknál csakis szolid, megbízható cégekhez forduljanak. Hosszas, fáradságos utánjárással sikerült végre összeállítanunk egy pár ajánlható cégjegyzéket.

Ajánlható bevásárlási források:

B elák M. utóda, kávébazár és fűszerkereskedés, VII., Rottenbiller-utca 4.
B alogh László, kávé-, fűszer- és csemegeüzlet, VII., Rottenbiller-utca 12.
S teirer Antal, fűszer-, bor-, csemege- és ásványvíz-kereskedés, VII., Rózsa-utca 9/a.
L eitner M. L., iskolaszerek és nyomtatványüzlet, továbbá papirkereskedés, V., Váci-körút.
H ölzel és Hacker, uri és női czipész, VII., Erzsébet-körút 58.
R eisz Károly, kalapok gyári raktára, VI., Andrassy-ut 9.
S árkány és Schütz, butor-kereskedés, VII., Erzsébet-körút 12.
E rdélyi minta-vendéglő az Opera háta megett. Kitűnő borok és ételek.
G lück Mór, fehérnemű-tisztító intézet, V., Dorottya-utca 9, II. emelet.
S zlovák Lilla, női divat kereskedés, V., Arany János-u. 34. Vadász-utca sarok.
K ardos Antalné, fiu- és leány-gyermekruháműterem, VI., Dessewffy-utca 26, II. 15.
P etschauer Miksa, uri és női czipész, VI., Király-utca 20.
S teirer Antal, fűszerkereskedő, VII., Rózsa-és Amazon-utca sarok.
G rosz és Kaiser, »Munkácsy«-kávéház, VIII., Kerepesi-ut, Luther-udvar.
F ried Zsigmond, esztergályos, kávéházi eszközök raktára, VI., Nagymező-utca 9.
C zinner Lipót, fogműterem, VII., Király-utca 7. II. emelet.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

1643. sz. alapító tag. Sorsjegye nem nyert. — *Mészáros László, Derecske. Rednitz Gerzson, Budapest.* Megfelelően intézkedtünk. — *Gottrich Sándor, Szt.-Lőrincz-Kavicsbánya.* Elszámoltuk 1900. augusztus, szeptember és október hónapokra. Küldöttünk. — *Dedinszky János, Szt.-György.* Elkönyveltük augusztus és szeptember hónapokra. — *Simon József, Segesvár.* Elszámoltuk augusztusra. — *Simon Lajos, Soborsin.* Eredményes és lelkes támogatásáért fogadjuk köszönetünket. Kérjük azt továbbra is. — *Balogh Béni, Debreczen.* Külön levelet irtunk. — *Bartos Elek, Torontál-Vásárhely.* Küldött 8 koronát kézhez vettük. Ez uton is köszönjük szives támogatását. Levelet is irtunk. — *Toldy Miklós, Mondorlak.* Kivánt német nyelvű tájékoztatókat elküldöttük. — *Deutsch Jakab, Zágráb.* Köszönettel nyugtáztunk 45 koronát. — *Gyuricza Antal, B.-Püspöki.* Küldött 10 korona 20 fillért köszönettel nyugtáztunk. — *Fuchs János, Budapest.* Szeptember hónapra számoltuk el. — *Vizovisek Mihály, Vinkovcze.* Köszönettel nyugtáztunk 23 korona 28 fillért. Az új tagokat szeptember hónapra vettük fel. Kérjük továbbra is szives támogatását. Papp Béni ügyében az orvos még most sem válaszolt. Kérjük lehetőleg megőrizgetni. — *Asztaloszy Kálmán, Dovolló.* Elszámoltuk 1900. október, november és december hónapokra. — *Blazsek István, Léva.* Megkaptuk, megfelelően elszámoltuk. Nem lehetne megkezdeni már szives, ígért működését?

! Uj találmány!

a „RADICIN”

egyedüli szer, a mely egyszerű kezelés mellett minden **tyukszem** bőrkeményedést 5—10 nap alatt gyökerestől eltávolít.

— **Ára 70 fillér.** —

Kapható minden gyógyszerárban.

Központi szétküldés: **KÖLCSEY Z. LAJOS Budapest,**

VIII. ker., köztemető-ut 3. sz.

80 fillér beküldése mellett (levélbélyegben is) postán bérmentve megküldetik.

HOHENBÜGLER FERENCZNÉ

nagyvendéglője

BUDAPEST, VII., Aréna-ut 58/a.

Athléták és színészek találkozóhelye.

Kitűnő izletes magyar konyha. — Mérsékelt árak.
Kitűnő magyar borok. — Kőbányai Dréher-féle sör.

Egyleteknek megfelelő mellékhelyiségek.

Bor házhoz küldve 5 litertől kezdve:

Kitűnő asztali fehérliterenként 35 kr.
Kitűnő nehéz vörösbor..... » 45 kr.

Schweiczi ébresztő-órák drbjá frt 1.80

MUNK ÉS TÁRSA

műorás és ékszerészek

Budapest, IX. ker., Soroksári-utca 14. szám.

Ajánlja raktárát

ékszer-, arany-, ezüst-, zseb- és inga-órákban

a legolcsóbb áron.

Mindennemű e szakmába vágó

javitások

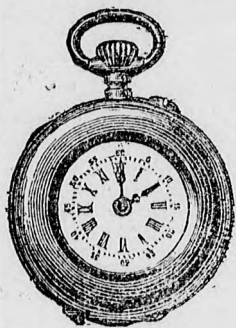
meglehetősen olcsó árak mellett
készíttetnek

3 évi jótállás mellett.

Törött arany-, ezüst- és ékszer-árúk

valamint órák is a legmagasabb áron megvétetnek
és ujakra becseréltetnek.

* Minden órajavítás 80 kr. *



Elvállal mindennemű
épületmunkákat,

házak

jókarban tartását,

csékély

átalányösszeg

mellett.

Költségvetést
díjtalanul
készítek.



Schönfeld József
épület- és mű-lakatos



Gyár :

BUDAPEST,

Rottenbiller-utca 54.

Gazdasági gépek
szakszerű kijavitása.

Költségvetést díjtalanul készítek.

Karácsonyra fog megjelenni a „Kitartás” könyvtárának első kötete

A Magyar Szabadságharcz Története

számos képpel, legelőkelőbb iróink tollából.

Előfizetési ára : füzve 1 korona, diszkötésben 2 korona.

Az előfizetési pénzek a »Kitartás« pénztárának küldendők.

A »Kitartás« könyvtárából minden évben két kötet jelenik meg. Egyik karácsonykor, a másik a husvétünnepre.

Husvételre megjelenik : **Kossuth Lajos élete.**

A későbbi évek folyamán meg fognak jelenni :

A Magyar Nemzet Története

A Rákóczy forradalom története

A tatárpusztítás Magyarországon stb. stb.

Valódi szepességi boróka pálinka

kis üstön főzött, kétszer finomított, felette
egészséges ital.

4 litert tartalmazó edényt bérmentesen küld
4 frt 20 kr. utánvét mellett

Cornides Károly, Felka, Szepes-megye.

Megrendelés alkalmával kérem e lapra hivatkozni.

Dr. Kalinovszky-féle

„Dentodol” szájviz, fogpor és fogszappan

kitünő felülmulthatatlan szer, már rövid használat
után a fogakat hófehérre csinálja, a fogkövet feloldja,
szájbetegségeknél kitünő antiseptikus hatással bír és
kellemes szájíz hagy használat után hátra.

Kapható Budapest, kerepesi ut 62, I. em.

a fogorvosi műteremben
és minden gyógyszerárban.

Nagy üveg 2 korona, kis üveg 1 korona
Fogszappan 1 korona, Fogpor 60 fillér.

Yasuti alkalmazottaknak 25% árengedmény

**Fogorvosi
rendelő-intézet
BUDAPESTEN**

VII., Kerepesi-ut 62. I. em.

Fog- és gyökérhúzás cocainnal 1 kor.
Fogtisztítás 1 »
Fogtömések arany, ezüst, platina,
ciment..... 2 koronától feljebb
Fogak és fogsorok mesteri kivi-
telben, kitünő anyagból 3 koronától
feljebb.

Szenzációs ujdonság!

Szájpadlás nélküli fogak és fogso-
rok készítése, a gyökereknek el-
távolítása nélkül

ÉVI BÉRLET

24 koronáért a fogak rendbentartása, be-
leértve a rossz fogaknak tömése.

Yasuti alkalmazottaknak 25% árengedmény

Yasuti alkalmazottaknak 25% árengedmény

Kemény és társa

Betéti társaság

BUDAPEST, Izabella-utcza 79. szám.

Fiókküzetek: Bécs, Prága, Berlin.

Privát kutatások, megfigyelések, követelések behaj-
tása legerélyesebb módon. Hiteltudósítások a belföld
és külföldön. Mérsékelt árak.

Fennáll 1870. óta.

Alapított 1850.

Feldmann S. utóda

LÖWY SÁNDOR

paplan-, matracz- és ágynemű-készítő

BUDAPEST, VI., Eötvös-utcza 23/a, Aradi-utcza sarkán.

Elvállal

szállodák, kórodák és intézetek berendezését

az alanti árjegyzék szerint:

Vörös paplan.

I. szám.	3-zsinóru	105/155	% á.....	2	kor.	70	fill.
II. »	4- »	115/165	» á.....	3	»	10	»
III. »	5- »	125/175	» á.....	3	»	50	»
IV. »	6- »	135/185	» á.....	4	»	—	»

II. rendű satin-paplan.

I. szám	3-zsinóru	105/155	% á.....	4	kor.	40	fill.
II. »	4- »	115/165	» á.....	4	»	80	»
III. »	5- »	125/175	» á.....	5	»	40	»
IV. »	6- »	135/185	» á.....	6	»	—	»

I. rendű satin-paplan egy végben.

I. szám	3-zsinóru	105/155	% á.....	5	kor.	20	fill.
II. »	4- »	115/165	» á.....	5	»	80	»
III. »	5- »	125/175	» á.....	6	»	40	»
IV. »	6- »	135/185	» á.....	7	»	—	»

I. rendű minőségű ezüst-cloth.

I. szám	3-zsinóru	105/155	% á.....	5	kor.	50	fill.
II. »	4- »	115/165	» á.....	6	»	—	»
III. »	5- »	125/175	» á.....	6	»	70	»
IV. »	6- »	135/185	» á.....	7	»	30	»

Atlasz-paplanok mindenféle színben 14 koronától fölfelé.

Matraczok jó tiszta vászonból 3 részben.

Volin	1. sz. nagyság	180 80	% á.....	7	kor.	—	fill.
»	2. »	190 90	» á.....	7	»	60	»
Tengeri fű	1. »	180/80	» á.....	8	»	40	»
»	2. »	190/90	» á.....	9	»	20	»
Afrique	1. »	180 80	» á.....	9	»	60	»
»	2. »	190 90	» á.....	11	»	—	»

Lószőr-matraczok legjobb minőségűek 24 kor.-tól feljebb.

LIGETI IGNÁCZ

asztalos-mester

Budapest, VIII. ker., Német-utcza 11. szám.

Ajánkzik különösen puhafamunkák elkészítésére.

Előszobaszekrények és előszobafalak különleges készítése.

Előszobafalak készen is kaphatók.

Jó munka és nem drága árak.

Megrendeléseket levelezőlapon is lehet tenni.